

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் பந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்கரு)

(மலர் - 26)

Jul (1) / 2008

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

“ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன்” க. ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்9
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்13
4. முமுக்ஷுப்படி19
5. திருவெழுகூற்றிருக்கை (நிறைவுப்பகுதி).....30
6. திருமாலை37

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 3)

முன்னதாகப் பல இடங்களில் பரத்தவ விஷயம் குறித்து அனைத்தையும் அறிந்தவர் ஜனமேஜயர் ஆவார். அதானால் அவர் முழு நிறைவு அடைந்தவராக, வைசம்பாயநரிடம் ஏதும் கேட்காமல் மௌனமாக நின்றார். இதனைக் கண்டு ஆச்சர்யம் கொண்ட வைசம்பாயநர், அவருக்கு மேலும் ஞானம் அளிக்கவேண்டும் என்ற கருணை மேலிட, தானாகவே இந்த அத்யாயயத்தைக் கூறத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீ வைசம்பாயந உவாச

ச்ருத்வா தர்மாந் அசேஷேண பாவநாநி ச ஸர்வச:

யுதிஷ்டிர: சாந்தநவம் புநரேவாப்யபாஷதே

தர்மாந் - இது ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகளில் கூறப்பட்ட ராஜதர்மம், மோசஷதர்மம் மற்றும் தான தர்மங்கள் ஆகும். இவை ச்ருதி, ஸ்ம்ருதிகள் விதித்த முறையில் இயற்றப்படும்போது, அனைத்து பயன்களும் கைகூடும்.

அசேஷேண - முழுவதுமாக, முற்றிலுமாக, அனைத்தையும் நிரப்புவதாக.

பாவநாநி ச - தூய்மைப்படுத்தும் செயல்களான தவம் செய்வது, புண்ணிய இடங்களுக்கு யாத்திரை செல்வது போன்றவை.

ஸர்வச: - சரியான நேரத்தில், சரியான முறையில், சரியான மனிதர்களால் இயற்றப்படுவதன் மூலம் பலன் அளிக்கவல்ல கர்மங்கள்.

ச்ருத்வா யுதிஷ்டிர: - இதனைக் கேட்டது தர்மத்தின் புத்ரனான யுதிஷ்டிரன்.

சாந்தநவம் - கங்கை மூலமாகச் சந்தனுவிற்குப் பிறந்த பீஷ்மர், இதனால் பிறப்பிலேயே பெருமை உள்ளவர்.

புநரேவ அப்யபாஷத - பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரனிடம் தர்மத்தைப் பற்றி மீண்டும் விரிவாகக் கூறியது ஏன்? இதன் காரணம், பீஷ்மர் தான் அறிந்த உயர்ந்த தர்மங்கள் பற்றியும், அவை அனைவருக்கும் பயன் அளிக்கும் என்றும் அறிந்ததால் ஆகும். அவர் ஞானத்தின் இருப்பிடமாகவே இருந்தவர் ஆவார். மிகவும் உயர்ந்தவர்கள் அனைவரும் தங்கள் முன்னோர்கள் எத்தகைய நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருந்தனர், அவர்கள் பின்பற்றிய கர்மங்கள் விளைவிக்கவல்ல உயர்ந்த பயன்கள் ஆகியவற்றிலேயே கண்ணும் கருத்துமாக இருப்பார்கள். அந்த நடவடிக்கைகளே மிகவும் சிறந்தவை என்று பின்பற்றுவர். அவை வேதம் முதலான ப்ரமாணங்களில் உள்ளன என்பதற்காகப் பின்பற்றாமல், தங்கள் முன்னோர்கள் அந்தச் செயல்களைச் செய்தனர் என்பதற்காகப் பின்பற்றியபடி இருப்பார்கள்.

அறிவாளிகள் செய்வது என்ன? தங்கள் பகுத்தறிவு மூலமாகப் ப்ரமாணங்களை அறிந்து, அவற்றின் மூலம் அறியப்படும் பொருளான ப்ரமேயத்தை அறிந்து, அவற்றில் தனக்கு நன்மை அளிக்கவல்ல ப்ரமேயத்தை மட்டுமே எடுத்துக்கொள்வார்கள் என்று நாம் முன்பே பார்த்தோம். இப்படிப்பட்ட ப்ரமேயம் என்பது உபாயம் என்றும், உபேயம் என்றும் இரண்டு வகைப்படும் (உபாயம் என்றால் ஒரு பலனை அடைய உள்ள வழி, சாதனம் ஆகும். உபேயம் என்றால் அத்தகைய வழி மூலம் அடையப்படும் பொருள் ஆகும்).

இவ்விதம் அடையப்படவேண்டிய பொருள் (உபேயம்) என்பது - ப்ரியம், ப்ரியதரம், ப்ரியதமம் - என்று மூன்று வகைப்படும் (ப்ரியம் - விரும்பப்படுபவை, ப்ரியதரம் - அதிகம் விரும்பப்படுவது, ப்ரியதமம் - மிகவும் அதிகமாக விரும்பப்படுவது). இதே போன்று உபாயம் என்ற வழியும் - ஹிதம், ஹிததரம், ஹிததமம் - என்று மூன்று வகைப்படும் (ஹிதம் - நன்மை அளிக்கும் வழி, ஹிததரம் - அதிக நன்மை அளிப்பது, ஹிததமம் - மிக அதிக நன்மை அளிப்பது).

இவற்றுள் அடையப்படும் பொருள் என்று கூறப்பட்ட உபேயம் என்பது வளர்ச்சி, பரிணாமம், அழிவு - என்ற தோஷங்களுடன் கூடியது. இவை அசேதன தர்மங்கள் மூலம் கிட்டும் உபேயங்களுக்குப் பொருந்தும். சேதன தர்மங்கள் மூலம் கிட்டும் உபேயத்திற்கு - வலி, துயரம், பற்றுதல் போன்ற தோஷங்கள் உள்ளன. இத்தகைய

உபேயத்தின் நன்மைகளாக உள்ளவை எது என்றால் - குற்றம் இல்லாமை, ஐச்வர்யம், ஞானம், ஆனந்தம் போன்றவை ஆகும்.

உபாயம் என்பதில் உள்ள குறைகள் - செல்வ விரயம், சோர்வு, உறுதியற்ற தன்மை, அற்பமான பலன் - போன்றவை ஆகும். உபாயம் என்பதில் உள்ள நன்மைகள் - பலனை அளித்தல், என்றும் நிலைக்கும் தன்மை, எளிதாகச் செய்தல், பலன் - ஆகியவை ஆகும்.

ஆக எந்தவொரு உபாயம் மற்றும் உபேயத்திலும், இவை அனைத்தையும் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். இவற்றில் எது மிகவும் உன்னதமானதோ, உயர்ந்ததோ அதனைத் தேர்வு செய்யவேண்டும். மிகவும் உயர்ந்தவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்த பின்னர் தாழ்ந்தவற்றைக் கைவிட்டு விடவேண்டும் (ஏற்றுக் கொள்ளப்படவேண்டியவை உத்க்ருஷ்டம் என்றும், கைவிடப்படவேண்டியவை த்யாஜ்யம் என்றும் கூறப்படும்).

ஆக மிகவும் சிறந்த உபாயம் எது, மிகவும் சிறந்த உபேயம் எது என்று அறிய யுதிஷ்டிரன் விரும்பினான். உபாயம் மற்றும் உபேயங்களை அவற்றின் தன்மைகளுடன் அறிய எண்ணினான். இதனை அறிய, ஆறு விதமாகத் தனது ஐயத்தைப் பிரித்து, இரண்டு ச்லோகங்களில் கேட்கிறான்.

யுதிஷ்டிர உவாச

கிம் ஏகம் தைவதம் லோகே கிம் வாப்யேகம் பராயணம்
ஸ்துவந்த: கிம் கமர்ச்சந்த: ப்ராப்நுயுர் மாநவச்சபம்

கோ தர்ம: ஸர்வ தர்மாணாம் பவத: பரமோ மத:
கிம் ஜபந் முச்ச்யதே ஜந்தூர்ஜநம் ஸம்ஸார பந்தநாத்

முதல் கேள்வி - பரத்த்வம் என்ற உபேயம் பற்றியது

எந்த ஓர் உபாயமும் (வழி) ஏதோ ஒரு உபேயத்தை (இலக்கு) அடைவதன் பொருட்டே உள்ளது. உபாயம், உபேயம் ஆகிய இரண்டில் உபேயமே மிகவும் முக்கியமானது ஆகும். யுதிஷ்டிரன் கேட்ட முதல் கேள்வி உபேயத்தைப் பற்றி ஆகும். இத்தகைய உபேயம் என்பது சாஸ்திரங்களில் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அவையாவன - பரத்த்வம், பரமப்ராப்யம் என்பதாகும். (பரத்த்வம் என்பது மிகவும் உயர்ந்த உண்மை என்றும், பரமப்ராப்யம் என்பது அடையப்பட

வேண்டிய உயர்ந்த இலக்கு என்றும் பொருள் தருவதாகும்). யுதிஷ்டிரன் முதலில் பரத்தவத்தைப் பற்றிக் கேட்டார்.

லோகே - “சாஸ்திரங்களின்படி” என்று பொருள். இந்தப் பதத்தை ஒவ்வொரு கேள்வியிலும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும்.

பவத: பரமோமத: - உம்மால் சிறந்தது என்று கருதப்பட்டது (எது) - மேலே மூன்றாம் ச்லோகத்தில் உள்ள இந்தப் பதங்களை, மேலே உள்ள ச்லோகத்திற்கும் இணைத்துக் கொள்ளவேண்டும். இது ஸிம்ஹ அவலோகன ந்யாயம் என்று பெயர்படும். சிங்கம் நடக்கும்போது அடிக்கடி திரும்பிப் பார்த்தபடி செல்லும். இது போன்று இங்கு மேலே உள்ள ச்லோகத்துடன் இணைத்துப் படிக்கவேண்டும். இதனை ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். இவ்விதம் சேர்க்கும்போது, இலக்கணம் மாறாமல் பதங்களை மாற்றி அமைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

லோக - இந்தப் பதம் நாம் கண்களால் காணும் ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி போன்றவை ஆகும்.

ஏகம் - எந்த ஒன்று தனக்கு இணையாக ஏதும் இல்லாமலும், தனக்கு மேல் ஏதும் இல்லாமலும் உள்ளதோ அந்தப் (பரம்) பொருள் “ஏகம்” எனப்பட்டது. இதனை ச்லோகம் 9-ல் உள்ள “பரமம் யோ மஹத் தேஜ:” என்பதன் மூலமும், ச்லோகம் 12-ல் உள்ள “தஸ்ய லோகப்ரதாநஸ்ய” என்பதன் மூலமும் உணரலாம். இங்கு ஏகம் என்ற பதம், ஏதோ ஒரு பொருளையோ அல்லது எண்ணிக்கை என்பதையோ குறிக்கவில்லை. இதனை அடுத்து உள்ள தைவதம் என்ற பதத்துடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்த்தால் உணரலாம். தைவதம் என்றபதம் ஒருமையில் வந்துள்ளது. ஆக ஏகம் தைவதம் (ஒரு தெய்வம்) என்று கூறும்போது, ஏகம் என்ற பதம் அவசியம் அற்றதாகிறது (காரணம் - தெய்வம் என்ற பதம் மூலமே ஒன்று மட்டும் உள்ளதாக உணரப்படுகிறது, அதன் பின்னர் ஒரே ஒரு தெய்வம் என்று ஏன் கூறவேண்டும்?). அல்லது ஏதோ ஒரு தெய்வம் “அது மட்டுமே உள்ளது” என்று கூறப்படாமல் இருந்தாலோ, அந்தத் தெய்வம் “தனித்தன்மை கொண்டது” என்று கூறப்படாமல் இருந்தாலோ மட்டுமே ஏகம் என்ற பதம் பயன்படும் (பல தெய்வங்கள் உள்ளபோது குறிப்பிட்டுக் கூறவேண்டும் அல்லவா). ஆனால் இது போன்று வேறு எந்த ஒரு தெய்வமும் இல்லை. எனவே ஏகம் என்ற பதம் தனிச்சிறப்புடன் அமைக்கப்பட்டது என்று கொள்ளவேண்டும்.

தைவதம் - எந்த ஒரு பொருள் தேஜஸ் முதலான தன்மைகளுடன் உள்ளதோ, இந்த உலகங்கள் அனைத்தையும் நியமிக்கும் தன்மையுடன் கூடி உள்ளதோ அதுவே இங்கு கூறப்பட்டது. ஆகவே இங்கு கேட்கப்பட்ட முதல் கேள்வி - உண்மையை

மட்டுமே கூறும் சாஸ்திரங்களில் எந்த தெய்வம் உயர்ந்தது எனக் கூறப்பட்டது என்று நீவீர் (பீஷ்மர்) அறிகிறீர் - என்பதாகும். இந்தக் கேள்வியின் காரணம் என்ன? இந்த உலகங்கள் அனைத்தையும் ஒரே பரம்பொருள் நியமித்து வருவதைப் பலர் உணர்ந்த போதிலும், அவர்களுக்கு ஒரு ஐயம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. என்ன ஐயம் என்றால் - எல்லையற்ற வல்லமையும், ஞானமும் அந்தப் பரம்பொருளுக்கு எவ்விதம் அமைந்தது; பல மதங்கள் கூறுவது போன்று மாயை மூலம் ஏற்பட்ட அறியாமை விலகியதாலா அல்லது இது போன்ற நியமிக்கும் தன்மை அதற்கு இயல்பாகவே உள்ளதா - என்பதே அந்த ஐயம் ஆகும். மேலும், இது போன்ற நியமிக்கும் தன்மை என்பது சிவன், விஷ்ணு மற்றும் ப்ரம்மன் ஆகியவர்களில் யாருக்கு உள்ளது என்ற ஐயமும் இக்கேள்வி எழக் காரணமாகும்.

இரண்டாம் கேள்வி - பரம உபாயம்

(இது இரண்டாவது கேள்வியான - எது அடையப்பட வேண்டிய உயர்ந்த இலக்கு - என்பதற்கா விளக்கம்). இந்தக் கேள்வி எழக் காரணம் என்ன? நன்மைகளைப் போதிக்கும் சாஸ்திரங்களில், மிகவும் உயர்ந்த கதியான மோக்ஷம் பற்றியும், அத்தகைய மோக்ஷத்திற்குப் பின் ஆத்மாவிற்கு ஏற்படும் நிலை குறித்தும் பல்வேறு கருத்துக்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனால் இந்தக் கேள்வி கேட்கப்பட்டது. சாஸ்திரங்களில் மோக்ஷத்திற்குப் பின் ஆத்மாவிற்குப் பின்வரும் பல்வேறு நிலைகள் கூறப்படுகின்றன - தனது ஸ்வரூபத்தை இழந்து விடுகிறதா, ஆத்மாவை மூடியிருந்த அறியாமை மட்டும் விலகுகிறதா, ஆத்மாவின் தன்மைகள் மட்டுமே அழிந்து ஆத்மா அப்படியே உள்ளதா, பரமாத்மாவைப் போன்று ஆகிறதா, பரமாத்மாவின் தன்மைகளை அடைகிறதா, பரமாத்மாவின் நிழல் போன்று ஆகிறதா, ஆனந்தமயமான நிலையை மட்டுமே அடைகிறதா அல்லது பகவானுக்கு எப்போதும் கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ள நிலை உண்டாகிறதா?

ச்லோகத்தில் உள்ள - கிம் வா அபி ஏகம் பராயணம் - என்ற தொடர் மேலே உள்ள கதியைப் பற்றிக் கூறுகிறது. "வா" என்ற பதம் "அல்லது" என்ற பொருளிலும், "அபி" என்ற பதம் கூட்டுத்தொகையிலும் வந்தது. ஆக இங்கு கேள்வி கேட்பவர் அறிய நினைப்பது என்னவென்றால் - மிகவும் உயர்ந்த பரம்பொருள் என்பது அடையப்படவேண்டிய இலக்கை விட மாறுப்பட்டதா அல்லது அடையப்பட வேண்டிய இலக்கு என்பதே அந்தப் பரம்பொருளா என்பதாகும்.

பரம் - தோஷங்கள் நீங்கியது, உயர்ந்த பலன்களை மட்டுமே அளிக்கவல்லது, ஆகவே உயர்ந்தது.

அயனம் - ஆக இங்கு கேட்கப்பட்ட கேள்வி, "மிகவும் உயர்ந்த இலக்கு என்று, இந்த உலகில் வாழ்கின்ற காலத்திலும் அந்த உலகிற்குச் சென்ற பின்னரும், எதனை எண்ண வேண்டும்?" என்பதாகும். ஆகவே இலக்கு என்ற உபேயத்தைப் பற்றி இரண்டாகப் பிரித்துக் கேட்கப்பட்ட கேள்வியாகிறது.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 26)

அதிகரணம் - 13 - அநியமாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - அனைத்து வித்யைகளுக்கும் அர்ச்சிராதி மார்க்கம் பொதுவானது என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-3-32 அநியம: ஸர்வேஷாம் அவிரோத: சப்தாநுமாநாப்யாம்

பொருள் - அர்ச்சிராதியாலேயே அடையப்படுகிறது. இதில் வேறுபாடு இல்லை. இவ்விதம் கொண்டால் மட்டுமே முரண்பாடு உண்டாகாது.

விஷயம் - உபகோஸல வித்யை போன்ற சில வித்யைகளில் அர்ச்சிராதி மார்க்கம் கூறப்பட்டுள்ளது.

சந்தேகம் - அந்த வித்யைகளைப் பற்றி நிற்பவர்களுக்கு மட்டுமே அர்ச்சிராதி மார்க்கம் உள்ளதா? அல்லது ப்ரஹ்ம உபாஸனை செய்பவர்கள் அனைவருக்குமே அர்ச்சிராதி மார்க்கம் உண்டா?

பூர்வபகஷம் - மற்ற உபாஸனைகளில் அர்ச்சிராதி மார்க்கம் பற்றி ஏதும் கூறப்படவில்லை. மற்ற வித்யைகளை அறிந்தவர்களும் அவற்றின் மூலம் ப்ரஹ்மத்தை அடைகின்றனர் என்பதற்கு எந்தவிதமான ப்ரமாணமும் இல்லை. உதாரணமாகக் கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-1) - யே சேமே அரண்யே ச்ரத்தா தப இதி உபாஸதே - யார் கானகத்தில் இருந்தபடி ச்ரத்தையுடன் தவம் ஆகியவற்றை இயற்றுகின்றனரோ.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-2-15) - ச்ரத்தாம் ஸத்யம் உபாஸதே - ச்ரத்தையுடன் உண்மையை உபாஸிக்கின்றனரோ

ஆக மேலே உள்ள வரிகளின்படி அந்தந்த வித்யைகளின் உபாஸகர்களுக்கு மட்டுமே அர்ச்சிராதி மார்க்கம் உண்டு, மற்றவர்களுக்கு இல்லை என்றே கொள்ள வேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - இதற்குப் பதில் கூறுவோம். அநியம - அந்தக் குறிப்பிட்ட வித்யைகளை அறிந்தவர்களுக்கு மட்டுமே அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி என்று கூறுவதற்கு எந்தவிதமான விதிகளும் இல்லை. அனைத்து வித்யைகளை அறிந்த உபாஸகர்கள், அந்த மார்க்கம் வழியே செல்லுகின்றனர் என்பதால் ஆகும். இவ்விதம் கொண்டால் மட்டுமே ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளுடன் முரண்பாடு ஏற்படாமல் இருக்கும். ச்ருதிகளில் பஞ்சாக்னி வித்யை பற்றிக் கூறும்போது, அவர்கள் அனைவருக்கும் அர்ச்சிராதி மார்க்கம் கூறப்பட்டுள்ள வாஜஸநேயக பகுதிகள் காணத்தக்கதாகும். உதாரணமாக்கக் கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-2-15) - ய ஏவம் ஏதத் விது: யே சாமி அரண்யே ச்ரத்தாம் ஸத்யம் உபாஸதே தே அர்ச்சிஷம் அபி ஸம்பவந்தி - யார் தங்கள் ஆத்மாக்களை ப்ரஹ்மாத்மகம் என்று உபாஸனை செய்கின்றனரோ, எந்த உபாஸகர்கள் கானகத்தில் இருந்தபடி ச்ரத்தையுடன் ஸத்யம் எனப்படும் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கின்றனரோ அவர்கள் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச் செல்கின்றனர்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-1) - தத்ய இத்தம் விதுர்யே சேமே அரண்யே ச்ரத்தா தப இதி உபாஸதே தே அர்ச்சிஷம் அபி ஸம்பவந்தி - யார் தங்கள் ஆத்மாக்களை ப்ரஹ்மாத்மகமாக உபாஸிக்கிறார்களோ, யார் காட்டில் இருந்தபடி ச்ரத்தையுடன் "தப" என்று கூறப்படும் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கிறார்களோ அவர்கள் அர்ச்சிராதி கதியை அடைகின்றனர்.

இப்படியாக பஞ்சாக்கினி வித்யை என்பதை உபாஸிப்பவர்கள், ப்ரஹ்மத்தை ச்ரத்தையுடன் உபாஸிப்பவர்கள் ஆகியவர்களுக்கு அர்ச்சிராதி மார்க்கம் தெளிவாகவே கூறப்பட்டுள்ளது காண்க.

சந்தேகம் - ஸத்யம், தப என்ற பதங்கள் எதனைக் குறிக்கின்றன?

ஸித்தாந்தம் - அந்தப் பதங்கள் ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கின்றன. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீயம் (2-1) - ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம - உண்மையானது, ஞானமயமானது, எல்லையற்றது ப்ரஹ்மம்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-16-1) - ஸத்யம் த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம் - ஸத்யமாகிய ப்ரஹ்மம் மட்டுமே அறியப்படவேண்டும்.

இந்த வரிகள் மூலம், ஸத்யம் என்ற பதம் ப்ரஹ்மத்தைக் குறிப்பதை அறியலாம். மேலும் தப என்ற பதமும் இதே பொருளில் உள்ளதால், ஸத்யம் மற்றும் தப ஆகிய இரண்டு பதங்களுமே ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கும். ப்ரஹ்ம உபாஸனை என்பது ச்ரத்தையுடன் இருக்கவேண்டும் என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-16-1) - ஸத்யம் த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம் - ஸத்யத்தை அறிவதில் மட்டுமே ஆர்வம் இருக்கவேண்டும்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-19-1) - ச்ரத்தா த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம் - ச்ரத்தையுடன் அறிவதில் ஆர்வம் இருக்கவேண்டும்.

ப்ரஹ்ம உபாஸகர்கள் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகவே செல்வதை ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (8-24) - அக்நிர் ஜ்யோதிரஹ: சுக்ல: ஷண்மாஸா உத்தராயணம் தத்ர ப்ரயாதா கச்சந்தி ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மவிதோ ஜநா: - அர்ச்சிஸ், அஹஸ், சுக்லபசுஷம், உத்தராயணம் என்னும் இத்தகைய பாதையில் உபாஸகர்கள் ப்ரஹ்மத்தை அடைகின்றனர் - என்றது காண்க. இதனையே மேலும் பல ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி வரிகளில் காணலாம். ஆக அனைத்து வித்யைகளிலும்

கூறப்பட்ட அர்ச்சிராதி மார்க்கம் என்பதை உபகோஸல வித்யை
போன்றவை மீண்டும் ஒரு முறை எடுத்து கூறுகின்றன.

அநிமாயதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 26)

ஸர்வாதிகாரமாய், ஸர்வ அநிஷ்ட நிவர்த்தநக்ஷமமாய், ஸர்வேஷ்ட ஸாதநமாகவற்றாய், ஸுகரமாய், ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமாய், ஆசுகாரியாய், ப்ரதிபந்தாந்ஹமாய், ப்ரஹ்மாஸ்த்ர பந்தம் போலே ஸ்வபலத்தில் உபாயாந்தர ப்ரயோக அஸஹமாயிருந்துள்ள ப்ரபத்தியைத் தன் அதிகாராநுரூபமாக அத்வாரகமாகப் பற்றினவனுக்குப் பரிபூர்ணாநுபவத்துக்கு வேறு ப்ரதிபந்தகம் இல்லாதபடியாலே ப்ரபத்திஷ்ணம் முதலாக “இங்கே திரிந்தேற்கு இழுக்குற்றென்” என்றும், “இச்சுவை தவிர யான் போய் இந்திரலோகம் ஆளும் அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்” என்றும், “ஏரார் முயல் விட்டுக் காக்கைப் பின் போவதே” என்றும், ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜந் வ்யாதி நித்யம் ப்ரதிஷ்டித: பக்திச்ச நியதா வீர பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி என்றும் சொல்லுகிறபடிகளிலே இச்சரீரத்தோடேயிருந்து கைங்கர்யாத் யநுபவம் பண்ணவேணுமென்கிற அபிஸந்திக்குக் காரணமான அர்ச்சாவதாராதி ஸங்கல்பமடியாக வந்த ஸ்வாநுமதியாலே ஸ்தாபிதமான சரீரத்தின் அவஸாநத்தை எல்லையாக உடைத்தாய் தேச கால ஸ்வரூப பரிச்சேதவத்தாய்க் கொண்டு இங்கு உண்டாம் கைங்கர்ய பலோத்கமத்தை முதலாகவுடைத்தான பரிபூர்ண கைங்கர்ய பர்யந்த மோக்ஷம் பலம்.

விளக்கம் - மாறாக ப்ரபத்தி என்பது அனைத்து அதிகாரிகளுக்கும் பொருந்தும் வகையில் உள்ளது; மோக்ஷம் அடையத் தடையாக உள்ள அனைத்து தடைகளையும் நீக்கிவிடுகிறது; விரும்பினவற்றை அளிக்கவல்லதாக உள்ளது; இயற்றுவதற்கு மிகவும் சுலபமானது; ஒருமுறை செய்தாலே போதுமானது; மிகவும் விரைவாக விரும்பிய பலனை அளிக்கவல்லது; எந்தவிதமான தடைகளாலும் தடுக்கப்பட இயலாதது ஆகும். ப்ரம்மாஸ்திரம் எப்படி குறிப்பிட்ட இலக்கை வீழ்த்தாமல் ஓயாதோ அது போன்று, ப்ரபத்தியும் வேறு எந்தவிதமான உபாயத்தைப் பற்றுவதையும் விரும்பாமல், தானே பலன் அளிக்கவல்லதாகும். இப்படியாக உள்ள ப்ரபத்தியை மோக்ஷ மார்க்கமாக கைக்கொண்டவன், முழுமையான பகவத் அநுபவம் பெற்று, அதனால் ஆன்ந்தத்தில் திளைக்க எந்தவிதமான தடையும் உண்டாவதில்லை. ஆக ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்ட பின்னர், அந்த அதிகாரி மோக்ஷம் பெற எந்தவிதமான தடையும் இல்லை.

அவனாக விரும்பும் வரையில், இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டு, அவன் விரும்பும்படி அர்ச்சாவதாரத்தில் உள்ள எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருக்கலாம். இவனுக்கான மோசடி காலம் என்பது இவன் உடலை விடும் காலம்வரை காத்து நிற்கிறது. இந்த உலகில் இவன் உள்ளபோது தொடங்கப்பட்ட கைங்கர்யம் என்பது காலம், இடம், சரீரத் தொடர்பு போன்ற வரம்புகளால் சுருங்கியே உள்ளது. இவன் உடலை விடும் காலத்திம், ப்ரபத்தியானது இவனை வைகுண்டத்தில் ஏற்றி, இவன் முழுமையான கைங்கர்யத்தைத் தொடரும்படிச் செய்து விடுகிறது. மோசடும் பெறும் காலம் வரையில் இந்த உலகில் வாழ்கின்ற ப்ரபன்னர்களின் (ப்ரபத்தி செய்தவர்களின்) நிலை என்ன என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகள் கூறுகின்றன:

- திருவாய்மொழி (8-10-4) - இங்கே திரிந்தேற்கு இழுக்குற்றென் - அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு அவன் அருளிய பின்னர், இந்த உலகில் வாழும்போது என்ன குற்றம் என்னை வந்தடையும்?
- திருமாலை (2) - இச்சுவை தவிர யான் போய் இந்திரலோகம் ஆளும் அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்
- சிறிய திருமடல் - ஏரார் முயல் விட்டுக் காக்கைப் பின் போவதே - இனிமையான முயல் மாமிஸத்தை விட்டுப் பறக்கும் காக்கையின் மாமிஸத்திற்காக அலைவார்களோ.
- இராமாயணம் உத்தர காண்டம் (40-15) - ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜந் வ்யாதி நித்யம் ப்ரதிஷ்டித: பக்திச்ச நியதா வீர பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி - அனுமன் இராமனிடம், “அரசனே! எப்போதும் அதிகமாக உள்ள எனது நட்பு என்பது உன்னிடத்தில் அசைக்க இயலாதபடி உள்ளது. இது போன்று உன்னிடம் உள்ள பக்தியும் உறுதியாகவே உள்ளது. இவற்றை விடுத்து எனது மனம் எங்கும் செல்லாது”, என்றான்.

பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டும் அனைத்தும்
அளிக்கும்

வரம் வரய தஸ்மாத்த்வம் யதாபிமதமாத்மந: ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே பும்ஸாம் மயி த்ருஷ்டிபதம் கதே, கிம் வா ஸர்வ ஜகத் ஸ்ரஷ்ட: ப்ரஸந்நே த்வயி துர்லபம், தஸ்மிந் ப்ரஸந்நே கிமிஹாஸ்த்யலப்யம், கிம் லோகே ததிஹ பரத்ர சாஸ்தி பும்ஸாம் யத்விஷ்ணு ப்ரவண தியாம் ந தால்ப்ய ஸாத்யம், பலமத உபபத்தே:

என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வேச்வரன் ஸகலபலப்ரதனாகையாலே அவன் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி ஸகலபல ஸாதநமாகையால் இவ்வதிகாரிகள் இருவருக்கும் இது யதாபிமதபல ஹேதுவாயிற்று. சதுர்விதா பஜந்தே மாம் என்கிறபடியே உபாஸநம் யாதொருபடி சதுர்வித பலத்துக்கும் ஸாதநமாயிருக்கிறது. அப்படியே தாவதார்த்திஸ்ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததா அஸுகம் யாவந்ந யாதி சரணம் த்வாமசேஷாதநாசநம் என்கிறபடியே ப்ரபத்தியும் இச்சதுர்வித பலத்துக்கும் ஸாதநமாகவிநே மஹர்ஷிகள் அறுதியிடுவது.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் அனைத்தும் அளிப்பவனாக உள்ளதாலும், அவனது திருவடிகளில் செய்யப்பட்ட ப்ரபத்தி என்பது அனைத்தையும் அளிக்கவல்லதாக உள்ளதாலும், இத்தகைய ப்ரபத்தி என்பதே பக்தன், ப்ரபந்நன் ஆகிய இருவருக்கும், அவர்கள் விரும்பியதை அளிப்பதாக உள்ளது. இதனைக் கீழே உள்ள பல வரிகளிலும் காணலாம்:

- விஷ்ணுபுராணம் (1-12-76) - வரம் வரய தஸ்மாத்த்வம் யதாபிமதமாத்மந: ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே பும்ஸாம் மயி த்ருஷ்டிபதம் கதே - எம்பெருமான் துருவனிடம், “உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேட்பாயாக. நான் கண்ணில் தெரியும்போது, அங்கு அனைத்தும் ஏற்படும்”, என்றான்.
- விஷ்ணுபுராணம் (1-12-79) - கிம் வா ஸர்வ ஜகத் ஸ்ரஷ்ட: ப்ரஸந்நே த்வயி துர்லபம் - துருவன் எம்பெருமானிடம், “அனைத்து உலகங்களையும் படைத்தவனே! நீ கண் முன்னே நிற்கும்போது எதுதான் கிடைப்பது அரிது?”, என்றான்.
- விஷ்ணுபுராணம் (1-17-91) - தஸ்மிந் ப்ரஸந்நே கிமிஹாஸ்த்யலப்யம் - அவன் இங்கு தோன்றினால் அடைய இயலாதது எது?
- விஷ்ணுதர்மம் (43-46) - கிம் லோகே ததிஹ பரத்ர சாஸ்தி பும்ஸாம் யத்விஷ்ணு ப்ரவண தியாம் ந தால்ப்ய ஸாத்யம் - தால்ப்யனே! ஸர்வேச்வரனிடம் பக்தி கொண்டவர்களுக்கு இந்த உலகத்திலோ, அந்த உலகத்திலோ அடைய இயலாமல் உள்ளது எது?
- ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-2-37) - பலமத உபபத்தே: - அனைத்து பலங்களும் ப்ரஹ்மத்திடமே உண்டாகின்றன.

பக்தி அல்லது உபாஸநம் என்பதே நான்கு விதமான பலன்களுக்கு வழியாக உள்ளது. இதனை ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (7-16) - சதுர்விதா பஜந்தே மாம் - நான்கு வகையான மனிதர்கள் என்னை ஆராதிக்கின்றனர் - என்றது. இது போன்றே ப்ரபத்தியும் நான்கு விதமான பலன்களை அடையும் உபாயமாக உள்ளது என்று மஹரிஷிகள் கூறுகின்றனர். இதனை விஷ்ணுபுராணம் (1-9-73) - தாவதார்த்திஸ்ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததா அஸுகம் யாவந்ந யாதி சரணம் த்வாமசேஷாதநாசநம் - அனைத்து பாவங்களையும் நீக்கவல்ல ப்ரபத்தியை உன்னிடம் பண்ணாமல் உள்ளவரை மட்டுமே மனிதனுக்குத் தான் இழந்த செல்வங்களை மீண்டும் பெறவேண்டும், புதிய செல்வம் அடையவேண்டும், சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மாவை உணராமல் இருப்பது, ஸம்ஸார துக்கம் ஆகியவை தொடரும் - என்றது.

ப்ரபந்நன் சிறந்தவன்

இதில் அசேஷ அதநாசநம் என்கையாலும், ஆதரம் தோற்றத் தாவத் என்று அதிகாரம் தோறும் ஆவர்த்திக்கையாலும் இவன் அபேஷித்த பலமெல்லாம் இவன் கோலின காலத்திலே யதாமநோரதம் ஸித்திக்கும். இப்படிப்பட்ட ஏற்றத்தை நினைத்து ஸத்கர்ம நிரதா: சுத்தா: ஸாங்க்ய யோக விதஸ்ததா நார்ஹந்தி சரணஸ்தஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி என்று சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - ஆக “அனைத்து பாவங்களையும் நீக்கும்” என்று கூறப்படுவதாலும், “ப்ரபத்தி வரை” என்று பல இடங்களிலும் மீண்டும் மீண்டும் கூறப்படுவதாலும், ப்ரபத்தி செய்தவன் விரும்புகின்ற அனைத்தும் அவன் நினைத்த நேரத்திலேயே கிட்டிவிடும். இவனுக்கு இப்படிப்பட்ட மேன்மை உள்ளது என்பது லக்ஷ்மீ தந்திரத்தில் (16-62) - ஸத்கர்ம நிரதா: சுத்தா: ஸாங்க்ய யோக விதஸ்ததா நார்ஹந்தி சரணஸ்தஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி - ஞான யோகத்தைக் கைக்கொண்டவர்கள், பக்தி யோகத்தைக் கைக்கொண்டவர்கள், ஆத்மாத் தூய்மைப்படுத்தவல்ல கர்மங்களை செய்பவர்கள் ஆகிய பலரும் ப்ரபத்தி செய்தவன் பெறுவதில் கோடியில் ஒரு பங்கைக் கூடப் பெறத் தகுதியானவர்கள் அல்லர் - என்றது.

இருவருக்கும் மோசஷம் ஒன்றே

இவனுக்கு இங்கிருந்த காலத்தில் கைங்கர்யத்தில் வைஷம்யம் தன் கோலுதலில் வைஷம்யத்தாலே வந்தது. அது தனக்கு அடி ப்ராரப்த ஸுக்ருத விசேஷம். அந்திம சரீராநந்தரம் பெறும் பேற்றில் ஒரு வைஷம்யமில்லை. பாரதந்தரம் ஏகரூபம். பாரதந்தர்யம் பரே பும்ஸி ப்ராப்ய நிர்கத பந்தந: ஸ்வாதந்தர்யமதுலம் ப்ராப்ய

தேநைவ ஸஹ மோததே என்று பலதசையிற் சொல்லுகிற ஸ்வாதந்தர்யமும் கர்மவச்யனன்றிக்கே ஸர்வவித கைங்கர்ய யோக்யனாகை என்று பலபாதத்திலே நிர்ணிதம்.

விளக்கம் - ப்ரபந்நன் இங்கு வாழும்போது செய்து வரும் கைங்கர்யம் என்பதன் அளவும் முறையும் அவன் எந்த அளவு கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறானோ, அதனைப் பொறுத்தே அமையும். அவனுக்கு எந்த அளவு இப்படிப்பட்ட ஆசை உண்டாகிறது என்றால், கடந்த பிறவிகளில் அவன் செய்த புண்ணிய பலன்கள் எந்த அளவு இந்தப் பிறவியில் பலன் தரத் தொடங்கிவிட்டனவோ அந்த அளவே ஆகும். ஆனால் அவன் தனது உடலை விட்ட பின்னர் கிடைக்கவுள்ள பேரானந்தத்தில் எந்தவிதமான வேறுபாடுகளும் இருக்காது. எம்பெருமானை முழுமையாகச் சார்ந்து இருத்தல் என்பது அனைவருக்கும் சமமே ஆகும். இதனை விஷ்ணுதத்வம் - பாரதந்தர்யம் பரே பும்ஸி ப்ராப்ய நிர்கத பந்தந: ஸ்வாதந்தர்யமதுலம் ப்ராப்ய தேநைவ ஸஹ மோததே - தான் எம்பெருமானைச் சார்ந்தே உள்ளவன் என்பதை அறிந்த ஒருவன், தனது கர்ம பந்தங்களை விடுகிறான், கர்மத்திற்கு வசப்படாத நிலையை அடைகிறான், எம்பெருமானுடன் இருந்து ஆனந்தப்படுகிறான் - என்றது. மோக்ஷம் என்பது எந்தவிதமான கர்மபந்தமும் இன்றி எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் என ப்ரஹ்மஸுத்ரமும் கூறியது காண்க.

வேண்டும் பெரும்பயன் வீடு என்று அறிந்து விதிவகையால் நீண்டும் குறுகியும் நிற்கும் நிலைகளுக்கு ஏற்கும் என்பர் மூண்டு ஒன்றில் மூலவினை மாற்றுதலில் முகுந்தன் அடி பூண்டு அன்றி மற்றோர் புகல் ஒன்று இலை என நின்றனரே

பொருள் - பகவத் அனுபவத்தில் திளைக்க வேண்டும் என்னும் ஆசை உள்ளவர்கள் வாழ்க்கையின் உயர்ந்த குறிக்கோள் மோக்ஷம் என்றும், அதனை அடைய இரண்டு உபாயங்கள் உள்ளன என்றும், தாங்கள் செய்த புண்ணிய பலன் காரணமாக நீண்ட காலம் கழித்து பலன் தரும் உபாயம் மற்றும் உடனடியாக பலன் தரும் உபாயம் இவையே என்றும் அறிகின்றனர். இந்த இரண்டில் ஒன்றைப் பின்பற்ற எண்ணுகின்றனர். இவற்றுக்குத் தடையாக உள்ள தங்களது முன்வினை கர்ம பலன்களை நீக்குவதற்கு, முகுந்தனாகிய எம்பெருமானின் திருவடிகளைப் பற்றுதலே வழி என்றும், வேறு உபாயம் இல்லை என்றும் அறிகின்றனர்.

ப்ரபந்நாதந்யேஷாம் ந திசதி முகுந்தோ நிஜபதம்
ப்ரபந்நாச்ச த்வேதா ஸுசரித பரீபாக பிதாய விளம்பேந
ப்ராப்திர் பஜநஸுகமேகஸ்ய விபுலம்
பரஸ்யாஸு ப்ராப்தி: பரிமிதரஸா ஜீவிததசா

பொருள் - ப்ரபந்நர்களைக் காட்டிலும் வேறு யாருக்கும் முகுந்தன் தனது திருவடிகளை அளிப்பதில்லை. ப்ரபந்நர்களில் இருவகை உண்டு - மோக்ஷம் பெறுவதற்காகப் ப்ரபத்தி செய்தல், பக்தி அல்லது உபாஸனை கிட்டுவதற்காகப் ப்ரபத்தி செய்தல் என்பதாகும். இது அவர்கள் முற்பிறவி புண்ணியங்களால் மாறுபடுகிறது. பக்தனுக்கு உண்டாகும் மோக்ஷம் என்பது தாமதமாகவே உண்டாகும். ஆனால் அவனுக்குப் பக்தி மூலமாகக் கிட்டும் பகவத் அனுபவம் இந்த உலகில் நீண்ட நாட்கள் நீடிக்கும். மற்றவனுக்கு மோக்ஷம் என்பது உடனடியாகக் கிட்டும். ஆனால் உயிருடன் உள்ள காலம் என்பது குறைவாக உள்ளதால், கைங்கர்ய இன்பமும் குறைவாகவே இருக்கும்.

அதிகாரிவிபாகாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முமுக்ஷுப்படி

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 26)

133. சேதநனுக்கு இவையிரண்டையும் நினைத்து அஞ்சவேண்டா.

அவதாரிகை - இத்தால், சேதநனுக்குப் பலிக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறார் - சேதநனுக்கு - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட பிராட்டியின் தன்மைகள், சேதநனுக்கு எப்படி நன்மையை அளிக்கும் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி இவள் இருந்து நோக்குகையாலே, சேதநனுக்கு ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யமும் ஸ்வாபராதமுமாகிற இவை இரண்டையும் நினைத்து "என்னாய் விளையப்புகுகிறதோ" என்று அஞ்சவேண்டா - என்கை.

விளக்கம் - இவள் தாய் போன்று இருந்து சேதநனுடன் எப்போதும் அமர்ந்து, அவனை எம்பெருமானுடன் சேர்த்தபடி இருக்கிறாள். இதனால் சேதநன் எம்பெருமானுடைய ஈச்வரத்தன்மை, தன்னுடைய குற்றங்கள் ஆகிய இரண்டையும் எண்ணி, "தனக்கு என்ன ஆகப்போகிறதோ", என்று அச்சம் கொள்ள வேண்டாம் என்று கருத்து.

134. இத்தால் - ஆச்ரயிக்கைக்கு ருசியே வேண்டுவது, காலம் பார்க்கவேண்டா என்கிறது.

அவதாரிகை - இனி, இம்மதுப்பின் தாத்பர்யாம்சத்தை அருளிச்செய்கிறார் - இத்தால் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மத் என்ற பதத்தின் விளக்கத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இப்படிப் புருஷகார உபாயவஸ்துக்களினுடைய நித்யயோகத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற இம்மதுப்பால், இவ்விஷயத்தை ஆச்ரயிப்பார்க்கு, ஆச்ரயிக்கையில் ருசியே வேண்டுவது. "இரண்டு தலையும் கூடியிருக்கும் தசையிலே ஆச்ரயிக்க வேணுமே" என்று ஆச்ரயணத்துக்குக் காலம் பார்த்திருக்க வேண்டாவென்கிறது - என்கை.

விளக்கம் - மோசஷம் அளிக்கவல்ல உபாயமான எம்பெருமானுடன், மோசஷத்திற்காகச் சிபாரிசு செய்யும் பெரியபிராட்டி கூடி இருக்கிறாள் என்பதை உணர்த்துகின்ற "மத்" (ஸ்ரீமத் என்பதில் உள்ள மத்) என்ற பதத்தின் மூலம் - ஈச்வரனை அண்ட நினைப்பவர்களுக்கு, அவனை அண்டவேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தாலே போதுமானது என்று கூறுகிறார். இதனை விடுத்து, எம்பெருமானும் பிராட்டியும் சேர்ந்து இருக்கும்போது மட்டுமே அவர்களைச் சென்று அண்ட வேண்டும் என்று, சரியான நேரத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று கருத்து.

135. இவள் ஸந்நிதியாலே காகம் தலை பெற்றது; அது இல்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்.

அவதாரிகை - இனி, இவள் புருஷகாரத்வத்தின் அவச்யாபேக்ஷிதத்வத்தை அறிவிக்கக்காக, இவள் ஸந்நிதிக்கும் அஸந்நிதிக்குமுண்டான வாசியை அருளிச்செய்கிறார் - இவள் ஸந்நிதியாலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவள் நமக்காக எம்பெருமானிடம் சிபாரிசு செய்ய வேண்டிய அவசியத்தை, அவள் இருக்கின்ற போதும் இல்லாத போதும் என்ன நடக்கிறது என்று கூறுவதன் மூலம் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - தேவ்யா காருண்ய ரூபயா என்கிறபடியே க்ருபைதான் ஒரு வடிவு கொண்டாற்போலே இருப்பாளாய், ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையழுக்கி க்ருபையைக் கிளப்புமவளான இவள் ஸந்நிதியாலே, அபராதத்தைத் தீரக்கழியச் செய்து ப்ரஹ்மாஸ்தரத்துக்கு இலக்காய்த் தலையறுப்புண்ணத் தேடின காகம் க்ருபயா பர்யபாலயத் என்கிறபடியே க்ருபா விஷயமாய்த் தலைபெற்றுப் போயிற்று; அப்படியிருக்கிற இவள் ஸந்நிதி இல்லாமையாலே போக்கற்றுச் செயல் மாண்டு நின்ற நிலை ஒத்திருக்கச் செய்தேயும், காகத்தோபாதி அபராதமுமின்றிக்கேயிருக்க, ராம ஸரத்துக்கு இலக்காய் ராவணன் முடிந்து போனான் என்கை. ஆகையால் ஆச்ரயிப்பார்க்கு இவள் ஸந்நிதியே வேணுமென்று கருத்து. ஆக, ஸ்ரீமத்பதார்த்தத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - தேவ்யா காருண்ய ரூபயா - கருணை என்பதே வடிவம் எடுத்தது போன்று அவள் உள்ளாள். எம்பெருமான் தனது சுதந்திரத்தை நம் மீது முழுவதுமாக பயன்படுத்தாதபடியும், தன்னுடைய கருணையை மட்டுமே அவன் நம் மீது வெளிப்படுத்தும்படியும் இவளே அவன் அருகில் இருந்தபடி செய்கிறாள். இவள் பொருட்டு மிகப் பெரிய குற்றம் செய்து, அதனால் எம்பெருமானின் ப்ரஹ்மாஸ்திரம் கொண்டு தனது தலையை இழக்க வேண்டிய சூழ்நிலையில் காகாசுரன் இருந்தான். ஆனால், க்ருபயா பர்யபாலயத் - கருணையுடன் காப்பாற்றினாள் - என்பதற்கு ஏற்ப, சீதையின் மூலம் இராமனின் கருணைக்குக் காகாசுரன் இலக்காகித் தலை தப்பித்தான். இது போன்றே வேறு உதவி இல்லாமல், அனைத்தையும் இழந்து, காகாசுரனின் நிலையில் இராவணன் நின்றான். அவன் காகாசுரன் போன்று சீதையிடம் எந்தவிதமான துர்நடத்தையும் செய்யாத போதிலும், போர்க்களத்தில் சீதை இல்லாததால், இராமனின் அம்புகளுக்கு இலக்காகி மடிந்தான். எனவே எம்பெருமானை அண்டுபவர்களுக்கு இவள் அருகில் இருப்பது மிகவும் அவசியம் ஆகும். இப்படியாக ஸ்ரீமத் என்ற பதத்தின் பொருளை அருளிச்செய்தார்.

136. புருஷகார பலத்தாலே ஸ்வாதந்த்ர்யம் தலை சாய்ந்தால் தலையெடுக்குங் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம்.

அவதாரிகை - அநந்தரம் நாராயண பதார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார் - புருஷகார பலத்தாலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்ததாக நாராயண என்ற பதத்தின் பொருளை (சூர்ணை 143 வரை) அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது உபதேசத்தாலும், அழகாலும் கண்ணழிவற வசீகரித்துக் கார்யங்கொள்ளவல்ல புருஷகார பலத்தாலே ஆச்ரயணோந்முகனான சேதநன் அநாதிகாலம் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீறி, “அங்கீகரியேன்” என்று இருக்கும் ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யம் தலைமடிந்தால் அதன் கீழ் தலையெடுக்கப் பெறாத செறிப்புத் தீர்ந்து தலையெடுக்குங் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம் என்கை.

விளக்கம் - சேதநனைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற விண்ணப்பம், தன்னுடைய அழகு ஆகிய இரண்டாலும் எம்பெருமானைத் தன் வசப்படுத்தி, ஜீவனின் காரியத்தை இவள் முடித்துக் கொள்கிறாள். தன்னிடம் அடைக்கலம் என்று வந்திருக்கும் ஜீவன், எண்ணற்ற காலம் பல குற்றங்களைச் செய்துள்ளான் என்று எம்பெருமான் காண்கிறான். அவன் ஜீவன் மீது மிகுந்த சீற்றம் கொண்டு, “இவனை ஏற்க முடியாது”, என்று உறுதியுடன் உள்ளான். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானின் உறுதியை, பெரியபிராட்டியின் சிபாரிசு மாற்றுகிறது. இவ்விதம் தடைகள் நீங்கப் பெற்று நிற்கின்ற எம்பெருமானின் குணங்களை, நாராயண என்ற பதம் விளக்குகிறது.

137. அவையாவன - வாத்ஸல்யமும், ஸ்வாமித்வமும், ஸௌசீல்யமும், ஸௌலப்யமும், ஜ்ஞாநமும், சக்தியும்.

அவதாரிகை - அவைதாம் எவை என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - அவையாவன - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - எம்பெருமானின் குணங்கள் என்ன என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இவற்றில், வாத்ஸல்யமாவது - வத்ஸத்தின் பக்கல் தேறு இருக்கும் இருப்பு; அதாவது அதனுடைய தோஷத்தை போக்யமாகக் கொள்ளுகையும், சுஹீரத்தைக் கொடுத்து வளர்க்கையும் எதிரிட்டவரைக் கொம்பிலும் குளம்பிலுங் கொண்டு நோக்குகையுமிதே; அப்படியே ஈச்வரனும் தோஷத்தை போக்யமாகக் கொண்டு, “பாலேபோற்சீர்” என்கிற குணங்களாலே தரிப்பித்து கதஞ்சந ந த்யஜேயம் என்றும், அபயம் ஸர்வபூதேய்ய: என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநுகூலர்

நிமித்தமாகவும் ப்ரதிகூலர் நிமித்தமாகவும் நோக்கும். ஸ்வாமித்வமாவது - இவன் விமுகனான தலையிலும் விடாதே நின்று, ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவான ஒரு பந்தவிசேஷம்; அதாகிறது - உடையவனாயிருக்குமிருப்பு ; அத்வேஷம் தொடங்கிக் கைங்கர்ய பர்யந்தமாக உண்டான ஸ்வபாவ விசேஷங்களையெல்லாம் உண்டாக்குகிறது இந்த பந்தவிசேஷமடியாக. ஸௌசீல்யமாவது - உபயவிபூதி யோகத்தாலும் பெரிய பிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியாலும் நிரங்குசமாயிருக்கிற ஈச்வரனுடைய மேன்மையையும் தங்கள் சிறுமையையும் பார்த்து, “அவனெவ்விடத்தான் யானார்” என்று பிற்காலியாதபடி எல்லாரோரும் ஒக்க மேல்விழுந்து புரையறக் கலக்கையும், அது தன் பேறாக இருக்கையும், எதிர்த்தலையில் அபேசையின்றியிலே இருக்கக் கலக்கையும். ஸௌலப்யமாவது - கண்ணுக்கு விஷயமின்றிக்கேயிருக்கிற தான் கண்ணாலே கண்டு ஆச்ரயிக்கலாம்படி எளியனாயிருக்கை. ஜ்ஞாநமாவது - இச்சேதநனுக்குக் கழிக்கவேண்டும் அநிஷ்டங்களையும், கொடுக்கவேண்டும் இஷ்டங்களையும் நேராக அறிகைக்கு ஈடான ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்த பதார்த்தங்களையும் ஒரு காலே அபரோக்ஷிக்கவல்ல அறிவு, சக்தியாவது - ஹேயரான நித்யஸம்ஸாரிகளை உபாதேயதமரான நித்யஸூரிகளோடு ஒரு கோவையாக்கவல்ல அகடிதகடநா ஸாமர்த்த்யம். இவற்றில் வாத்தஸல்யாதிகள் நாலும் ஆச்ரயண ஸௌகர்யபாதகம்; ஜ்ஞாநாதிகள் இரண்டும் ஆச்ரீத கார்யபாதகம்; “நிகரில் புகழாய்” என்று தொடங்கி வாத்தஸல்யாதிகள் நாலையுமிநே, ஆச்ரயணத்துக்கு உடலாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. ஜ்ஞாநசக்திகள் இரண்டுஞ்சொன்ன இது, ப்ராப்தி பூர்த்திகளுக்கும் உபலக்ஷணம்; கார்யகரத்வத்துக்கு அவையும் அபேக்ஷிதங்களாகையாலே.

விளக்கம் - வாத்தஸல்யம் - கன்றிடம் பசு எப்படி இருக்குமோ அது போன்ற நிலை. அந்தக் கன்றின் மீது உள்ள அழுக்கை பசு மகிழ்வுடன் ஏற்பது, பால் கொடுத்து வளர்ப்பது, தன்னுடைய கொம்பாலும் குளம்பாலும் கன்றுக்கு ஆபத்து உண்டாக்க நினைப்பவர்களை விரட்டுவது என்பதாகும். இது போன்றே எம்பெருமான் நம்முடைய குற்றங்களைக் குணம் என்று கொள்கிறான். பெரியதிருவந்தாதி (58) - பாலே போல் சீர் - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய குணங்கள் மூலம் நம்மைத் தாங்குகின்றான். கதஞ்சன ந த்யஜேயம் - என்னிடம் வந்தவனை எந்தக் காரணத்தாலும் கைவிடமாட்டேன் , அபயம் ஸர்வ பூதேய்ய: - நான் உன்னுடையவன் என்று ஒருமுறை சரணம் அடைந்தால் போதுமானது - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்கு வேண்டியவர்களையும் வேண்டாதவர்களையும் காத்து நிற்கிறான்.

ஸ்வாமித்வம் - ஜீவனுடன் நெருக்கமாக உள்ள தொடர்பு, ஜீவன் தன்னை விட்டு அகலும் போதும் எம்பெருமான் ஜீவனை விட்டு அகலாமல் தன்னுடைய உடைமையான ஜீவனைக் காத்தபடி உள்ள தன்மை. இந்தத்

தன்மை காரணமாகவே, தன்னிடம் ஜீவன் வராத நிலை தொடங்கி, ஜீவன் மனம் திருந்தி தனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் நிலை வரை, ஜீவனுக்கு உரிய நன்மைகளை அளித்தபடி உள்ளான். **ஸௌசீல்யம்** - ஸர்வேச்வரன் நித்யவிபூதி மற்றும் லீலா விபூதி ஆகிய இரண்டு விபூதிகளும் உடையவன், பெரியபிராட்டியாரின் சேர்க்கை காரணமாகத் தடை இல்லாத மேன்மை உடையவன் என்று ஜீவன் அறிகிறான். இத்துடன் தன்னுடைய சிறுமையையும் ஜீவன் பார்க்கிறான். தன் மனதில் திருவாய்மொழியில் (5-1-7) - அவன் எவ்விடத்தான் யான் ஆர் - என்று கூறுவது போன்று எண்ணி, எம்பெருமானின் மேன்மையையும் தன்னுடைய சிறுமையையும் காரணம் காட்டி, எம்பெருமானை விட்டுத் தயக்கத்துடன் பின்னே செல்லக்கூடும். அப்படி அந்த ஜீவனைச் செல்ல விடாமல், அனைவரிடத்திலும் சரிசமமாக பழகி, வேறுபாடு இன்றிக் கலத்தல் என்பது ஸௌசீல்யம் ஆகும். **ஸௌலப்யம்** - கண்ணால் காண இயலாதபடி உள்ள தன்னை, ஜீவன் காணும்படிச் செய்து, அவனால் அடைய இயலும்படி எளிமையானவனாக இருத்தல். **ஞானம்** - ஜீவனுக்கு நீக்கப்படவேண்டிய விஷயம் என்ன, அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய விஷயம் என்ன, தன்னைத் தவிர மற்ற அனைத்து பொருள்களைப் பற்றியும் ஒரே நேரத்தில் அறியக்கூடிய தன்மை ஆகியவை ஞானம் ஆகும். **சக்தி** - எல்லையற்ற காலம் ஸம்ஸாரத்தில் சிக்கித் தவிக்கின்ற ஸம்ஸாரிகள், தனக்கு நெருக்கமான நித்யஸூரிகள் ஆகிய இருவரையும் ஒரே இடத்தில் சேர்ந்து நிற்கும்படிச் செய்யவல்ல அகடிதகடனா சாமர்த்யம் (மற்றவர்களால் செய்ய இயலாதவற்றை, தான் செய்து முடித்தல்). இந்த ஆறு குணங்களில் வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌசீல்யம் மற்றும் ஸௌலப்யம் ஆகிய நான்கும் ஜீவன் எம்பெருமானைத் தஞ்சம் அடைய உதவுகின்றன. ஞானம், சக்தி ஆகிய இரண்டும் சரணம் அடைந்த ஜீவனுக்கு உதவி செய்யும் தன்மைகளாகும். திருவாய்மொழி (6-10-10) - நிகரில் புகழாய் - என்பதன் மூலம் வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌசீல்யம், ஸௌலப்யம் ஆகியவற்றைக் கூறியது காண்க. இவை எம்பெருமானை அடைவதற்கு உதவியாக உள்ளன என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். ஞானம், சக்தி ஆகிய இரண்டும் ப்ராப்தி, பூர்த்தி ஆகிய குணங்களுக்கு இலக்கணம் ஆகும். இவை ஜீவனின் காரியங்களை எம்பெருமான் செய்வதற்குப் பயன்படும்.

138. குற்றங்கண்டு வெருவாமைக்கு வாத்ஸல்யம்; கார்யஞ்செய்யுமென்று துணிகைக்கு ஸ்வாமித்வம்; ஸ்வாமித்வங்கண்டு அகலாமைக்கு ஸௌசீல்யம்; கண்டு பற்றுக்கைக்கு ஸௌலப்பயம்; விரோதியை போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாநசக்திகள்.

அவதாரிகை - இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விநியோகங்கள் எவை என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - குற்றங்கண்டு - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆறு குணங்களும் இங்கு எப்படி உதவுகின்றன என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆச்ரயணோந்முகனான இச்சேதநன் தன் தோஷத்தைப் பார்த்து அஞ்சாமைக்கு உறுப்பு, தோஷத்தை போக்யமாகக் கொள்ளும் வாத்ஸல்யம். "நங்கார்யம் செய்யுமோ செய்யானோ?", என்று சங்கியாதே கார்யஞ்செய்யுமென்று விச்வஸிக்கைக்கு உறுப்பு இழவுபேறு தன்னதாம்படியான ஸ்வாமித்வம். உபயவியூதிக்கும் கடவனாயிருக்கும் பெருமைக்கு ப்ரகாசமான ஸ்வாமித்வத்தைக் கண்டு ஸ்வநிகர்ஷாநுஸந்தாநத்தாலே அகலாமைக்கு உறுப்பு, தாழ்நின்றவர்களோடே புரையறக் கலக்கும் ஸ்வபாவமான ஸௌசீல்யம். அதீந்த்ரியமென்று பிற்காலியாமல் கண்ணாலே கண்டு ஆச்ரயிக்கைக்கு உறுப்பு தன்வடிவைச் சக்ஷர்விஷயமாக்குகையாகிறது ஸௌளப்பயம்; ஸர்வபாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி என்கிறபடியே ப்ராப்தி விரோதியைப்போக்கி ப்ராப்யனான தன்னை உபகரிக்கைக்கு உறுப்பு, ப்ராப்தாவான இவன் கீழ்நின்ற நிலையும், மேல் போக்கடியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தங்களான ஜ்ஞாநசக்திகள் - என்கை.

விளக்கம் - வாத்ஸல்யம் என்பது எம்பெருமானைச் சரணம் புக நினைத்தாலும், தன்னுடைய தோஷங்களைக் கண்டு அச்சம் கொண்டு, விலகக்கூடிய ஜீவனைத் தன்பக்கம் சேர்க்கவல்லதாகும். ஸ்வாமித்வம் என்பது அனைத்து லாப நஷ்டங்களும் எம்பெருமானையே சென்று சேறும் என்பதை உணர்த்தவல்லது. இதன் மூலம் எம்பெருமான் தன்னைக் காப்பாற்றுவானா, மாட்டானா என்ற ஐயம் நீங்கி, ஜீவன் எம்பெருமானிடத்தில் மஹாவிச்வாசம் கொள்வதற்கு ஏதுவாகிறது. ஸௌசீல்யம் என்பது தாழ்ந்தவர்களிடமும் இனிமையாக பழகுவதல் என்னும் தன்மை வெளிப்படுவதாகும். இந்தத் தன்மையானது ஜீவன் எம்பெருமானின் மேன்மையைக் கண்டும், தன்னுடைய தாழ்வைக் கண்டும் பின்வாங்காமல், ஜீவனை எம்பெருமானுடன் இணைய வைப்பதாகும். சேதனன் தன்னைக்

கண்டு தன்னிடம் சரணம் புகுவதற்கும், தன்னுடைய புலன்களுக்குப் புலப்படாமல் எம்பெருமான் உள்ளான் என்று ஜீவன் விலகாமல் இருப்பதற்கும் எம்பெருமான் தன்னுடைய அழகிய திருவுருவை, ஜீவனின் கண்களுக்குக் காண்பிக்கிறான். இதுவே அவனது ஸௌலப்யம் ஆகும். சரமச்லோகத்தில் - ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - என்று கூறினான். தன்னையே இலக்காகவும் காண்பித்துக் கொடுத்தான். இத்தகைய நிலையை சேதனன் அடையத் தடையாக உள்ள பலவற்றையும் எம்பெருமானின் ஞானம் மற்றும் சக்தி ஆகிய குணங்கள் நீக்குகின்றன.

139. இங்குச் சொன்ன ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லைநிலம் அர்ச்சாவதாரம்.

அவதாரிகை - ஸௌகர்யாபாதகங்களான குண சதுஷ்கத்திலும் ஸௌலப்யம் ப்ரதாநமாகையாலே அந்த ஸௌலப்ய காஷ்டையை அருளிச்செய்கிறார் - இங்குச்சொன்ன - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்போது கூறப்பட்ட நான்கு குணங்களில், அவனை அடைவதற்கு மிகவும் முக்கியமான குணம் ஸௌலப்யம் ஆகும். இந்த எளிமையை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்பதத்தில் ஆசிரயண உபயோகியாகச் சொன்ன ஸௌலப்யத்துக்கு ஸீமாபூமி “தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே” என்கிறபடியே ஆசிரிதர் உகந்தது ஒன்றைத் திருமேனியாகக் கொண்டு ஸதா ஸந்நிதி பண்ணியிருக்கும் அர்ச்சாவதாரம் - என்கை.

விளக்கம் - எளிமை என்னும் அவனது குணத்தை வெளிப்படுத்துவது, அவனிடம் சரணம் புகுவதற்கு ஏதுவாக இருப்பது ஏது என்றால் - முதல் திருவந்தாதி (44) - தமர் உகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே - என்பதற்கு ஏற்ப, அடியவர்கள் மிகவும் ஆசை கொண்டபடியாக நிற்கின்ற அர்ச்சாவதாரத் தருமேனி ஆகும்.

140. இதுதான் பாவ்யூஹ விபவங்கள் போலன்றிக்கே கண்ணாலே காணலாம்படி இருக்கும்.

அவதாரிகை - இதுதன்னை உபபாதிக்கிறார் - இதுதான் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறிய விஷயத்தை மேலும் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இவ்வர்ச்சாவதாரந்தான் தேசவிப்ரக்ருஷ்ட்தையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாத ப்ரவ்யூஹங்களும், காலவிப்ரக்ருஷ்ட்தையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாதபடி போன விபவமும் போலன்றிக்கே, ஆஸந்நமாய் அநவரத ஸந்நிதி பண்ணிக் கொண்டிருக்கையாலே, அநவரதம் கண்ணாலே காணலாம்படி இருக்கும் - என்கை.

விளக்கம் - மிகவும் தூரத்தில் உள்ள இடத்தில் இருப்பதால் நம்முடைய கண்களுக்குப் புலப்படாமல் உள்ள பர, வ்யூஹங்கள்; பல காலம் கழிந்து விட்டபடியால் நம்முடைய கண்களுக்கு இலக்காகாமல் உள்ள விபவங்கள் போன்று அர்ச்சாவதாரம் இருப்பதில்லை. இது நம்முடைய கண்களுக்கு எப்போதும் காட்சி அளித்தபடி உள்ளது.

141. இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்.

அவதாரிகை - இக்குணங்களெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே காணலாமோ என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம் - என்று.

விளக்கம் - இந்தக் குணங்களை அர்ச்சாவதாரத்தில் காண இயலுமா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸௌகர்யாபாதகமாகவும் கார்யாபாதகமாகவும் சொன்ன இக்குணங்கள் எல்லாம், இவை காண்கையிலே அபேசைஷ்யுடைய நமக்கு நம்முடைய பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம் - என்கை.

விளக்கம் - ஜீவன் எம்பெருமானை அடைவதற்கு நான்கு குணங்கள், ஜீவனுக்கு வேண்டிய காரியங்கள் செய்வதற்கு உதவுகின்ற இரண்டு குணங்கள் ஆகிய அனைத்தும் காணவேண்டும் என்ற ஆசை நமக்கு உண்டாகிறது. இவற்றை நம்பெருமாளிடம் காணலாம்.

குறிப்பு - இங்கு சூர்ணையில் ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் "நம்பெருமாள்" என்ற பதத்தையும், ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் "நம்முடைய பெருமாள்" என்ற பதத்தையும் இட்டது காண்க. இந்த இரண்டு பதங்களுமே அடுத்த சூர்ணையில் உள்ள அர்ச்சாவதார வர்ணனை மூலம், திருவரங்கத்தில் உறைகின்ற நம்பெருமாளையே குறிக்கும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. ஸ்வாமி மாமுனிகள் தன்னுடைய சிஷ்யனாக வந்த அழகியமணவாளனையே "நம்முடைய பெருமாள்" என்று உரிமையாகக் கூறுவதாகவே கொள்ளலாம்.

142. திருக்கையிலே பிடித்த திவ்யாயுதங்களும், வைத்து அஞ்சல் என்ற கையும், கவித்த முடியும், முகமும் முறுவலும், ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்.

அவதாரிகை - பெருமாள் பக்கலிலே இக்குணங்களுக்கு ப்ரகாசங்களாயுள்ளவற்றைச் சொல்லி, "இவற்றுடனே நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்" என்கிறார் - திருக்கையிலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - நம்பெருமாளிடம் இந்தக் குணங்கள் எவ்விதம் வெளிப்படுகின்றன என்று விளக்கி, இப்படியாக இவன் நிற்கும் நிலையே நமக்குத் தஞ்சம் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கார்யகரத்வ உபயோகியான ஜ்ஞாநசக்திகளுக்கு ப்ரகாசகமாம்படி திருக்கைகளிலே தரித்துக் கொண்டிருக்கிற சங்கசக்ராதி திவ்யாயுதங்களும், வாத்ஸல்ய ப்ரகாசகமாம்படி வைத்து அஞ்சலென்ற கையும், ஸ்வாமித்வ ப்ரகாசகமாகக் கவித்த முடியும், ஸௌசீல்ய ப்ரகாசகமான முகமும் முறுவலும், அனைவர்க்குங்கண்டு பற்றலாம்படியான ஸௌஸல்ய ப்ரகாசகமான ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய்க் கொண்டு எழுந்தருளி நிற்கிற நிலையே அநந்யகதிகளான நமக்கு ரக்ஷகம் - என்கை.

விளக்கம் - அடியார்களின் செயல்களை செய்து தரவல்ல ஞானம் மற்றும் சக்தி ஆகிய குணங்களை வெளிப்படுத்தும்படியாக உள்ள சங்கு சக்கரம் போன்ற திவ்ய ஆயுதங்கள். வாத்ஸல்ய குணம் வெளிப்படும்படியாக "அச்சம் கொள்ள வேண்டாம்" என்று உணர்த்துகின்ற அபயஹஸ்தம். இவனே அனைத்திற்கும் ஸ்வாமி என்று உணர்த்தவல்ல நீண்ட கீரிடம். ஸௌசீல்யத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற மலர்ந்த திருமுகமும், அதில் நிற்கின்ற புன்முறுவலும். அனைவரும் கண்டு பற்றும்படியாகவும்,

ஸௌலப்யத்தை வெளிப்படுத்தும்படியாகவும் தாமரை ஆசனத்தில் அழுத்தமாக நிற்கின்ற திருவடிகள். இப்படியாக நம்பெருமாள் எழுந்தருளியுள்ள நிலையே, வேறு கதி இல்லாத நமக்கு ரக்ஷகம் என்று கருத்து.

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவெழுகூற்றிருக்கை
(நிறைவுப் பகுதி - 9)

வ்யாக்யானம் - 1

(அறுவகைச் சமயமும் அறிவரு நிலையினை) - அநாச்சரிதரான பாஹ்யருடைய நினைவுக்கு கோசரமில்லை.

விளக்கம் - (அறுவகைச் சமயமும் அறிவரு நிலையினை) - உன்னை ஏற்காத மதங்களைச் சார்ந்தவர்களால் அறிய இயலாதவனாக உள்ளாய்.

வ்யாக்யானம் - 2

(அறுவகையித்யாதி) - ஆறுவகைப்பட்ட பாஹ்ய ஸமயங்களால் அறியவொண்ணாத ஸ்வபாவத்தை உடையையாயிருந்தாய்.

விளக்கம் - (அறுவகையித்யாதி) - சார்வாகர், பெளத்தர், சமணர், நையாயிகவைசேஷிகர், ஸாங்க்யர் மற்றும் பாசுபதர் என்னும் ஆறு வகையான சமயங்கள் உன்னை ஏற்கவில்லை. அவர்கள் ஏற்க முயன்றாலும், அவர்களால் அறிய இயலாத ஸ்வபாவம் கொண்டுள்ளாய்.

வ்யாக்யானம் - 1

(ஐம்பாலோதியை ஆகத்திருத்தினை) - ஐந்து லக்ஷணமுடைய திருக்குழற்கற்றையுடைய பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே வைத்தாய். மேற்சொல்லப்படுகிற ஐசுவர்ய ஸௌலப்பங்களுக்கு அடியான ஸ்ரீய:பதித்வம் சொல்லப்படுகிறது.

விளக்கம் - (ஐம்பால் ஓதியை ஆகத்து இருத்தினை) - பெண்களின் கூந்தலுக்கு சுருண்டுள்ள தன்மை, பளபளப்பு, நறுமணம், அடர்த்தி மற்றும் மென்மை ஆகிய ஐந்தும் லக்ஷணம் ஆகும். இவை பொருந்திய அழகான கூந்தலை உடைய பெரியபிராட்டியை உனது திருமார்பில் வைத்துக் கொண்டாய். எம்பெருமானுக்கு உள்ள ஐச்வர்யம், ஸௌலப்பம் போன்ற குணங்கள் இவளது இத்தகைய சேர்த்தியாலேயே உண்டாகிறது என்று கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - 2

(ஐம்பாலித்யாதி) - அஞ்ச லக்ஷணத்தையுடைத்தான மயிர் முடியையுடையளாய், ந கச்சித் ந அபராத்யதி என்னும் பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே வைத்தருளினாய்.

விளக்கம் - (ஐம்பாலித்யாதி) - ஐந்து வகையான லக்ஷணங்களுடன் கூடிய கூந்தல் உடையவளும், ந கச்சித் ந அபராத்யதி - இங்கு குற்றம் செய்யாதவர்கள் யாரும் இல்லை - என்று நமது குற்றங்களைப் பொறுப்பவளும் ஆகிய பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே வைத்தருளினாய்.

வ்யாக்யானம் - 1

(அறமுதல் நான்கவையாய்) - தர்மதி ஸகல புருஷார்த்த ப்ரதனுமாய். (மூர்த்தி மூன்றாய்) - ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கு நிர்வாஹனாய். (இருவகைப் பயனாய்) - ஸுக துக்கங்களிரண்டுக்கும் நிர்வாஹனாய். (ஒன்றாய் விரிந்து நின்றனை) - ஸர்வமும் ஸ்வப்ரகாரமாக இருக்கச்செய்தே, அவற்றோடு ஒட்டற்று நின்றாய். இத்தால் ஐச்வர்யஞ் சொல்லிற்று.

விளக்கம் - (அறம் முதல் நான்கு அவையாய்) - தர்மம் முதலான அனைத்துவிதமான புருஷார்த்தங்களையும் அளிப்பவன். (மூர்த்தி மூன்றாய்) - ப்ரம்மன், ருத்ரன் ஆகியவர்களை நிர்வகிப்பவன். (இருவகைப் பயனாய்) - சுகம், துக்கம் ஆகிய இரண்டுவகையான பயன்களை நிர்வாகம் செய்பவன். (ஒன்றாய் விரிந்து நின்றனை) - அனைத்தும் உனது சரீரமாக உள்ளபோதிலும், அவற்றின்

தாழ்மைகள் உன் மீது ஒட்டாமல் நின்றாய். இப்படியாக இவனது ஐச்வர்யம் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - 2

(அறமுதலித்யாதி) - தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களாகிற புருஷார்த்த சதுஷ்டயங்களுமாய். ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு நடுவே ஸ்வரூபேண நின்று, அவர்களை சரீரமாக்கக் கொண்டு நின்று ப்ரஹ்மவிஷ்ணு சிவாத்மிகாம் ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாந் ஏக ஏவ ஜநார்த்தந: என்னலாம்படி நிற்பானாய். சுகதுக்கங்களுக்கு நியாமகனாய். காரணாவஸ்த்தையில் வச்சப்த வாச்யனாய். ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் வந்தவாறே பஹுஸ்யாம் என்கிறபடியாய். விஸ்த்ருதனாய் நிற்கிறாயும் நீ.

விளக்கம் - (அறமுதலித்யாதி) - தர்மம், அர்த்தம், காமம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகிய நான்கு புருஷார்த்தங்களாக உள்ளான். ப்ரம்மன், ருத்ரன் ஆகியோரின் நடுவே தானே விஷ்ணுவாக உள்ளான். அவர்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டு படைத்தலையும் அழித்தலையும் செய்கிறான். விஷ்ணுபுராணம் - ப்ரஹ்மவிஷ்ணு சிவாத்மிகாம் ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாந் ஏக ஏவ ஜநார்த்தந: - மூன்று செயல்களையும் செய்வதற்காக ப்ரம்மன், விஷ்ணு, சிவன் என்னும் பெயர்களை ஜனார்த்தனனே கொள்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளான். சுகதுக்கங்களை நியமிப்பவனாக உள்ளான். ப்ரளயகாலத்தில் அனைத்தும் தன்னுள் ஒடுக்கியவன் என்று ஒருவனாக நின்றான். ஸ்ருஷ்டி காலத்தி - பஹுஸ்யாம் - நானே பலவாகக் கடவேன் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்துமாக விரிந்தான்.

வ்யாக்யானம் - 1

(குன்றா மதுமலர்) - என்று மேலுக்கு நீர்மைக்கு எல்லையானவிடத்திலே சரணம் புகுகிறார். (குன்றா மது மலர்ச்சோலை) - குன்றாத மதுவெள்ளத்தை உடைத்தான பூஞ்சோலை. ஆராவமுதாழ்வாருடைய கடாக்ஷமாகிற அமுத வெள்ளத்தாலே வளருகிற சோலையாகையாலே நித்ய வஸந்தமாய்ச் சொல்லுகிறது. (வண்கொடிப்படைப்பை) - அழகிய கொடிக்கால்களையும் நீர்நிலத்தையுமுடைய. (வருபுனல் பொன்னி மாமணி யலைக்கும் செந்நெலொண் கழனித்திகழ் வனமுடுத்த) - பெருகி வாரா நின்ற திருப்பொன்னி மஹார்க்கமான ரத்நங்களைக் கொழித்தேற வருகிற. இத்தால் விளைகிற செந்நெல்லையும் உடைத்தாகையாலே அழகிய கழனியையுமுடைத்தாய். விளங்காநின்ற அழகிய வநங்களாலும்

சூழப்பட்ட. (கற்போர் புரிசை) - வித்வான்கள் படுகாடு கிடக்கும் நகரி. (கனகமாளிகை) - பொன்னாலே செய்யப்பட்ட மாளிகை. (நிமிர்கொடி விசம்பில் இளம்பிறை துவக்கும்) - அதில் நிமிரா நின்றுள்ள கொடிகள் சந்திரனைச் சென்று துவக்கும். (செல்வம் மல்கு தென் திருக்குடந்தை) - நிரதிசயமான ஸம்பத்தையும் போக்யதையையுமுடைய திருக்குடந்தையிலே. (அந்தணர் மந்திரமொழியுடன் வணங்க) - அந்நய ப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணர் ரஹஸ்யமான ஸூக்தங்களைக் கொண்டு ஆச்ரயிக்க. (ஆடரவமளியில் அறிதுயிலமர்ந்த பரம) - தன்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே விரிக்கப்பட்ட பணங்களையுடைய திருவந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே ஜகத் ரக்ஷணத்துக்காக உணர்ந்து கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகையாலே ஸர்வேச்வர னானவனே! (ஆடரவு) - திருவந்தாழ்வானுடைய உச்ச்வாஸ நிச்வாஸங்களாலே தூங்கு தொட்டிலைப் போலே என்னவுமாம்.

விளக்கம் - (குன்றா மதுமலர்) - என்று தொடங்கி ஸௌலப்பயத்தின் இருப்பிடமாக உள்ள ஆராவமுதனைச் சரணம் அடைகிறார். (குன்றா மது மலர்ச்சோலை) - வற்றாத மதுவைச் சொரிந்தபடி உள்ள மலர்ச்சோலை. இந்தச் சோலை ஆராவமுதனின் கடாசஷம் மூலமே வளருவதால் எப்போதும் வசந்தமாகவே உள்ளது. (வண்கொடிப்படைப்பை) - அழகிய வெற்றிலைக்கொடிகள் மற்றும் நீர் வளம் நிரம்பிய நிலங்கள். (வருபுனல் பொன்னி மாமணியலைக்கும் செந்நெலொண் கழனித்திகழ் வனமுடுத்த) - பாய்ந்து ஓடி வருகின்ற காவேரி, தன்னுடன் விலை உயர்ந்த இரத்தினக் கற்களைக் கொண்டு சேர்க்கும்படி உள்ள நிலை. இந்தக் காவேரியால் அழகான செந்நெல் விளைகிறது, அழகான கழனிகளைக் கொண்டதாக உள்ளது. அழகான வனங்களால் சூழப்பட்டது. (கற்போர் புரிசை) - பல பண்டிதர்கள் எப்போதும் வாசம் செய்கின்ற நகரம். (கனகமாளிகை) - பொன்னாலே செய்யப்பட்ட மாளிகைகள் அந்த நகரத்தில் பல உள்ளன. (நிமிர்கொடி விசம்பில் இளம்பிறை துவக்கும்) - அந்த மாளிகைகளில் கட்டப்பட்டுள்ள உயர்ந்த கொடிகள் சந்திரனை உரசியபடி நிற்கின்றன. (செல்வம் மல்கு தென் திருக்குடந்தை) - இந்த நகரம் எது என்றால், தடையற்ற செல்வமும் இனிமையும் நிறைந்த திருக்குடந்தை. (அந்தணர் மந்திரமொழியுடன் வணங்க) - அங்கு அந்தணர்கள் எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல், எம்பெருமானை மட்டுமே தங்கள் பலனாகக் கொண்டு, பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டுள்ள வேதங்களைக் கொண்டு ஆராதித்தபடி உள்ளனர். (ஆடரவமளியில் அறிதுயிலமர்ந்த பரம) - எம்பெருமானின் திருமேனி பட்டதால் மயிர்க்கூச்சல் எடுத்து விரிக்கப்பட்ட படங்களுடன் ஆதிசேஷன் உள்ளான். அந்தப் படுக்கையில்

இந்த உலகைக் காக்க அடுத்து என்ன செய்யலாம் என்று எப்போதும் எண்ணியபடி கண்வளர்வதால், ஸர்வேச்வரன் என்று கூறத் தக்கவனே! (ஆடரவு) – ஆதிசேஷன் தனது மூச்சுக்காற்றை உள்ளே இழுத்து வெளியே விடுவதால், அந்தப் படுக்கை மெதுவாகத் தாலாட்டுவது போன்று உள்ளது என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - 2

(குன்றாவித்யாதி) - குன்றாத மதுவையும் மலரையுமுடைத்தான சோலையையு முடைத்தாய், அழகிய கொடிகளையுடைத்தான தோட்டங்களையுமுடைத்தாய், மாறாத ஜல ஸம்ருத்தியையுடைத்தான பொன்னி பாய்ந்து ரத்நங்களைக் கொழித்து ஏறிடா நிற்பதாய். அழகிய செந்நெல்லையுடைத்தான கழனிகளையுடைத்தாய்த் திகழா நின்றுள்ள வநத்தைச் சுற்றிலேயுடைத்தாய். தொழிலோரப்படா நின்றுள்ள மதியையுமுடைத்தாய். பொன்னாலே செய்யப்பட்ட மாளிகையில் நட்ட கொடிகளானவை ஆகாசத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற சந்திரனைச் சுவக்கினாலும் சுற்றி டா நிற்பதாய். நிரவதிக ஸம்பத்தையும் போக்யதையையுமுடைத்தான திருக்குடந்தையிலே ப்ராஹ்மணர் வேதாந்த ஸூக்தங்களைக் கொண்டு ஆச்ரயிக்க, உன்னோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடைய திருவந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே ஜகத்ரக்ஷணத்திலே அவஹிதனாய்க் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வாதிகளே!

விளக்கம் - (குன்றாவித்யாதி) - வற்றாத தேனையும், எண்ணற்ற மலர்களையும் கொண்ட சோலைகள் உள்ளன. அழகான கொடிகளால் சூழப்பட்ட தோட்டங்கள் உள்ளன. எப்போதும் வற்றாத நீரைக் கொண்ட காவேரி இரத்தினக் கற்களைக் கொண்டு சேர்த்தபடி உள்ளாள். அழகான செந்நெல் கதிர்களால் நிறைந்த வயல்களும், நீரால் சூழப்பட்ட வனங்களும் உள்ளன. அழகான வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய மதிள்கள் உள்ளன. மாளிகைகள் அனைத்தும் பொன்னால் வேயப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் கட்டப்பட்ட பலவண்ணக் கொடிகள், வானத்தில் திரிகின்ற சந்திரனைத் தீண்டியபடி உள்ளன. எல்லையற்ற செல்வம், இனிமை ஆகியவை எப்போதும் உள்ளன. இப்படிப்பட்ட திருக்குடந்தையில் சயனித்துள்ள ஆராவமுதனை, அந்தணர்கள் வேதங்களால் போற்றியபடி உள்ளனர். உனது திருமேனியின் தொடுதலால் விரிந்த பணங்களுடன் காணப்படும் ஆதிசேஷன் என்னும் படுக்கை மீது சயனித்தபடி, இந்த உலகைக் காப்பது பற்றியே எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ளவனே!

வ்யாக்யானம் - 1

(நின்னடியிணை பணிவன் வருமிடர் அகல மாற்றோ வினையே) - உன்னுடைய திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தேன். இத்தை அநுபவிக்மைக்கு விரோதியைப் போக்கியருள வேணும். இத்தால், இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் ஸித்தமான உபாயத்தைப் பற்றிவிடுகிறார்.

விளக்கம் - (நின்னடியிணை பணிவன் வருமிடர் அகல மாற்றோ வினையே) - ஆராவமுதனே! உனது பொருந்திய திருவடிகளில் நான் சரணம் புகுந்தேன். இப்படியாக உனது திருவடிகளை நான் பற்றிய பின்னர், அதற்கும் உனக்கும் தொடர்ந்து கைங்கர்யம் செய்தபடி இருப்பதற்குத் தடையாக உள்ளவற்றை நீ நீக்கி அருள வேண்டும். இப்படியாகத் தனது விருப்பங்கள் கைகூடவும், தனக்குப் பிடிக்காதவை நீங்கவும் அவனையே உபாயமாகப் பற்றுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - 2

(நின்னடியிணையித்யாதி) - என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமாக தேவரீர் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தேன். நீயும் உன்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமாக என்னுடைய ஸம்ஸாரிக வருத்தத்தைக் கழித்துத் தரவேணும் என்கிறார்.

விளக்கம் - (நின்னடியிணையித்யாதி) - ஆராவமுதனே! உனது பொருந்திய திருவடிகளில் நான் சரணம் புகுந்தேன். நீ உனது இயல்பான நிலையால், என்னுடைய ஸம்ஸார துன்பங்கள் அனைத்தையும் நீக்கி அருள வேண்டும்.

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவெழுகூற்றிருக்கை
ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த
திருவெழுகூற்றிருக்கை வ்யாக்யானங்கள் ஸம்பூர்ணம்

கம்பர் பாடல்

இடம் கொண்ட நெஞ்சத்து இணங்கிக் கிடப்பன என்றும் பொன்னித்
தடம் கொண்ட தாமரை சூழும் மலர்ந்த தண் பூங்குடந்தை
விடம் கொண்ட வெண்பல் கரும் துத்தி செங்கண் தழல் உமிழ் வாய்
படம் கொண்ட பாம்பணைப் பள்ளி கொண்டான் திருப்பாதங்களே

பொருள் - அழகான காவேரி, தாமரைகள் நிரம்பிய குளங்கள், மலர்ந்த மலர்கள்
கொண்ட சோலைகள் ஆகியவற்றான் திருக்குடந்தை சூழப்பட்டுள்ளது. அங்கு -
விஷம் நிரம்பிய வெண்மையான பற்கள், கறுமையான புள்ளிகளுடன் கூடிய
படங்கள், சிவந்த தீயைக் கக்குகின்ற வாய் ஆகியவற்றுடன் கூடிய ஆதிசேஷன்
என்னும் படுக்கை மீது ஆராவமுதன் சயனித்துள்ளான். அவனது அழகான
திருவடிகள், திருமங்கையாழ்வாரின் விசாலமான மனதில் எப்போதும்
நிறைந்துள்ளன.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 16)

வ்யாக்யானம் - (புறஞ்சுவர் கோலஞ்செய்து) - அஸந்நேவ ஸ பவதி - என்கிறபடியே ஆத்மஸ்வரூபம் அஸத் ஸமமாய்க் கிடக்க, வந்தேறியதான உடம்பை ஒப்பித்திருக்கிறதிறே. ஆத்மாவை அலங்கரிக்கையாவது அடிமை செய்கையிறே. புத்தகங்களை அகவாய் பெருச்சாளி அறுத்துக் கிடக்கத் தெருவுபாட்டை நூலும் துரும்பும் வைத்து அலங்கரிக்குமபோலேயாய்த்து உடம்பைப் பேணுகை. (புள்கவ்வ) - மாம்ஸ பசுணம் பண்ணித் திரியக் கடவ பசுஷிகளும் முந்துறக் கவ்வி பின்னை க்ருதக் ந மாம்ஸம் என்று பொகட்டுப்போம். (கிடக்கின்றீரே) - வகுத்த விஷயம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க அங்ஙனே அந்தரப்படுகிறிகோள் என்று வெறுக்கிறார். பராநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிறார். கோவை வாயாளிற்படியே அவன் சாத்தும்படியான உடம்பு படும்பாடே என்று வெறுக்கிறார். இவர்கள் செத்துக் கிடக்கச் செய்தேயோ இவ்வார்த்தை சொல்லிற்று என்னில் : அங்ஙனன்று, இவர்கள் உண்டு உடுத்துத் திரியா நிற்கச் செய்தே கிடக்கின்றீரே என்கிறார். நேயமஸ்தி புரீ லங்கா என்று திருவடி சொல்லிற்று - ராவணன் ஸிம்ஹாஸநஸ்தனாயிருக்கச் செய்தேயிறே. தூர்யோதநாதிகள் பூசற்களத்திலே பட்டுக்கிடக்க அவர்களை ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான் கண்டு, "நான் சொல்லிற்றுச் செய்யாதே பட்டுக் கிடக்கிறிகோளே", என்று வெறுத்தாற்போலே வெறுக்கிறார் என்றுமாம்.

விளக்கம் - (புறஞ்சுவர் கோலஞ்செய்து) - தைத்திரீய உபநிஷத் - அஸந்நேவ ஸ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறியவில்லை என்றால் அவன் ஏதும் இல்லாதவன் - என்று கூறியது. இதன்படி, ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி அறியவில்லை என்றால், ஆத்மாவானது அஸத் பொருளாகவே உள்ளது, தனது ஸ்வரூபம் கிட்டப் பெறவில்லை எனலாம். இப்படி உள்ளபோது, கர்மம் காரணமாக உண்டான உடலை அழகுபடுத்திக் கொள்கிறான். ஆத்மாவுக்கு அலங்காரம் செய்வது என்றால் ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பதே ஆகும். ஓலைச்சுவடிகளின் உள்ளே புகுந்து அவற்றைப் பெருச்சாளிகள் கடித்துக் குதறிய பின்னரும், அந்த ஓலைச்சுவடிகளைக் கவனிக்காமல், அவற்றைச் சுற்றி ஒரு பலைகையை வைத்து, அதனைப் பட்டு நூல்

கொண்டு கட்டி, அலங்காரமாக வைத்திருப்பார்கள். இது போன்று அல்லவா உடலைப் பாதுகாக்கின்றனர்? (புள் கவ்வ) - இராமாயணம் கூறுவது போன்று - க்ருதக் ந மாம்ஸம் - மாமிஸம் உண்ணும் பறவைகளும் உண்பதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, இவர்களைப் போன்றவர்கள் இறந்த பின்னர், அவர்களது உடலைப் பறவைகள் கூட உண்பதில்லை. பறவைகள் கூடக் கைவிடுகின்றன. (கிடக்கின்றீரே) - நமக்காக உள்ள அழகியமணவாளன் கைக்கெட்டிய தூரத்தில் உள்ளபோது, அவனைக் கைவிட்டு, இப்படி கழுகுகளும் வெறுக்கும்படியாக உள்ளீர்களே என்று ஆழ்வார் வெறுக்கிறார். இவர்கள் திண்டாடுவது கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், இவ்வாறு இகழ்கிறார். திருவாய்மொழி - கோவை வாயாள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, திருவரங்கன் சாற்றிக் களைந்த மாலைகளை விரும்பி நிற்பதை விடுத்து, இப்படியாகப் பறவைகளும் ஒதுக்கும்படி உள்ளனரே என்றார். இவர்களைப் போன்றவர்கள் இறந்த பின்னரா இப்படிக்கூறுகிறார் என்றால் - இல்லை, உயிருடன் உள்ளபோதே கூறுகிறார்; உணவு உட்கொண்டு, உடைகள் உடுத்தியபடி இவர்கள் நடமாடிக் கொண்டுள்ளபோதே, இப்படியாக ஒரு நிலை உண்டாகப் போகிறது என்பதை அறிந்தவராகக் கூறுகிறார். இராமாயணம் - நேயமஸ்தி புரீ லங்கா - இராமனைப் பகைத்துக் கொண்டதால், இலங்கை அஸத் பொருளாகிவிட்டது - என்று அனுமன் கூறினான் அல்லவா? இப்படி அனுமன் கூறியது, இராவணன் ஸிம்ஹாஸனத்தில் இருந்தபோதே ஆகும். துரியோதனன் முதலானவர்கள் யுத்தபூமியில் இறந்து கிடந்தனர். அவர்களது உயிரற்ற உடல்களைக் கண்ட வ்யாஸபகவான், "நான் கூறியது கேட்காமல் இப்படிக்கிடக்கிறீர்களே", என்றார். இது போன்று இவரும் இறந்து கிடக்கும் ஸம்ஸாரிகளைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

7. புலை அறம் ஆகி நின்ற புத்தொடு சமணம் எல்லாம்

கலை அற கற்ற மாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோ தாம்

தலை அறுப்புண்டும் சாவேன் சத்தியம் காண்மின் ஐயா

சிலையினால் இலங்கை செற்ற தேவனே தேவன் ஆவான்

பொருள் - பலவகையான உயர்ந்த சாஸ்த்ரங்களைக் கற்று, அவற்றின் உண்மைகளைத் தெளிவாக அறிந்து கொண்டவர்கள், தவறான உபதேசங்கள் நிறைந்தவையாக இருக்கும் பௌத்தம் மற்றும் சமணம் போன்ற மதங்களைக் குறித்து, தங்கள் ஈடுபாட்டுடன் ஆராய முனைவார்களோ? அவற்றில் கூறப்பட்டதைத் தங்கள் காதுகளால் கேட்பார்களோ? எனது தலை அறுக்கப்பட்டாலும், நான் இறக்கமாட்டேன். இது உண்மை என்பதை நீங்களே காணலாம். தனது அம்புகளால் இலங்கை முழுவதையும் வீழ்த்தியதால் உண்டான மேன்மையை உடைய பெரியபெருமாளே அனைவருக்கும் தேவனாக உள்ளான்.

அவதாரிகை - "தொண்டு பூண்டு அமுதமுண்ணாத் தொழும்பர்" என்றும், "புள் கவ்வக் கிடக்கின்றீரே" என்றும் எங்களை நிந்திக்கிறதென்? ஸம்ஸார ஸ்வபாவம் இங்ஙனே இருந்தது; "தண்டுழாய் மாலை மார்பன்" என்று ஆச்ரயணீயனாகச் சொன்ன அவன் தூரஸ்தனாகையாலே எங்களுக்குக் கிட்டவரிது; இன்னமும் ஆச்ரயிப்பார்க்கு விலக்கடிகள் பலவுமுண்டாயிருந்தது; அந்தத் தடையையும் அறுத்து ஆச்ரயணீயனையும் காட்டித் தாரும் என்ன, "இங்கே வந்து அவதரித்து, விரோதி நிரஸநசீலனான தசரதாத்மஜனையே ஆச்ரயிங்கோள்", என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வாரிடம், "தொண்டு பூண்டு அமுதமுண்ணாத் தொழும்பர், புள் கவ்வக் கிடக்கின்றீரே - என்றெல்லாம் எங்களை நீவிர் தூற்றுவது ஏன்? இந்த உலகின் இயற்கை இப்படியாகவே அல்லவா உள்ளது? தண்டுழாய் மாலை மார்பன் என்று போற்றப்படும் அவன், எங்களால் எளிதில் அண்ட இயலாத பரமபதத்தில் உள்ளான். ஆகவே அவனை அடைய இயலவில்லை. அப்படியும் அவனை அடைய முற்பட்டால், எங்களுக்குப் பல தடைகள் உள்ளன. இந்தத் தடைகளை விலக்கி, அண்ட வேண்டிய அவனை நாங்கள் அடைய வழியைக் காட்டித் தர வேண்டும்", என்று கேட்டனர். இதற்கு ஆழ்வார், "இந்த உலகில் அவதரித்து, திருவரங்கத்தில் சயனித்தவனும், அடியார்களின் தடைகளை நீக்குபவனும் ஆகிய சக்ரவர்த்தித் திருமகனான பெரியபெருமானையே நீங்கள் அடைந்தபடி இருங்கள்", என்றார்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்